nüüd! loi Rein käed kokko — ja ommeti ta ei kahhetsend, et ta omma wihhameest aitnud; sest mis inimenne õigusse pärrast teeb, sest temma südda ellades ei tunne wallo — agga mis ütleb Tio! se mõtte närris temma süddant. Ka Hanso sisse leikas Reino willetsus ni wägga, et ta ütles: ma ollen sulle mitto tullist liga teinud; agga mitte ennam minno pahha waim, sinno waim peab mind juhhatama — amma andeks, ja Jummal sago sinno last attama! Tehke mo lapsega Jummal, mis tahhab, kostis Rein, ja andko sulle andeks, kui minna sulle andeks annan. — agga mo waene Tio, mis ütleb se! Ei woi Tio egga sinno wallo minno wallust ülle käia, kostis Hans wasto — ma kannan need tullised sõõd, mis Onnisteggia omma wihhamehhe peale kässib kogguda — need põlletawad mo hinge ärra. Ei se tulloke põlleta ärra, mis meleparrandaminne sutti-tab, wastas Rein, ja jo nähti Tiut tullewa — kermeste ja röömsaste, sest ta töttas omma Reino ja Jürri jure, pima lähker lähhes käes, ja teises, mis Jummal kõrwa annud.

Waene Tio! ei sa tea, mis sind ootab. Murreta terretasid sedda tännast hommikut — Jumala ingel kinnitago sind, temma õhtut wasto wotma. Tio joudis ikka liggemale, agga sedda liggemale ta joudis, sedda pitte-maks jäid ta sammud, sest ta hakkas jo emalt tundma, et seal head luggu ei olnud.

Rein läks ta wasto, ja räkis temmale keik, otsast otsani — ja se arra werrega Tio, kes sedda kuuldes, wärrisedes lapse pole töttas, jäi ni tuggewaks, et ta ütles: sa olled teinud mis õige inimesse kohhus — minno sü on, et ma plikka tahtmist teggin — ja siis lanes ta lapse kõrwa ja nuttis ni ärdaste, et Hans sure heälega Jummalat pallus. Agga se plikka ütles: pekske mind, pekske mind, et ma ärra ollen olnud! — ja Tio wastas: wäti! eks ma isse ei piddand targem ollema? wottis omma last sülle ja ütles: kõndime temmaga külla pole, ehk juhtub kegi, kes ussi

EeSti Ma Rahwa Kalender 1811, lk. 16